

MIASTO ZWANE ZAMIESZANIEM

Część I: Przegląd

W lekcji bieżącego tygodnia porównamy dwa systemy religijne symbolizowane przez kobietę w bieli w Ap 12 i kobietę w szkarłacie w Ap 17. Przeciwnieństwa między tymi symbolami podkreślają wyraźny kontrast między tymi dwoma systemami. Pierwszy system jest oparty na Słowie Bożym, a w jego centrum jest Jezus Chrystus. Drugi system jest oparty na ludzkich pomysłach, a w jego centrum postawiono ludzki rzekomy autorytet. Różnica między nimi to różnica między prawdą a fałszem, zbawieniem z łaski a rzekomym zbawieniem przez uczynki, posłuszeństwem wiecznym Bożym przykazaniom a podporządkowaniem się postanowieniom śmiertelnego człowieka.

Ponadto zbadamy cechy duchowego Babilonu. Ap 17 opisuje Babilon jako nierządnicę - kobietę, która porzuciła swojego prawdziwego Oblubieńca, Jezusa Chrystusa. Kobieta dosiada szkarłatnej bestii symbolizującej polityczną władzę. Zamiast czerpać swój autorytet od Jezusa i z Jego Słowa, Babilon buduje swój autorytet na monopolu na przemoc, jaki zapewnia mu nieuprawnione współdziałanie z władzami cywilnymi. W zamian za to nikczemnie wyłudzone wsparcie Babilon serwuje ludzkości kielich wina fałszywych religijnych i moralnych doktryn. Jak fermentowane wino zawierające alkohol upośledza sumienie, rozum i osąd, tak fałszywe doktryny wypaczają wiarę ludzi w takim stopniu, iż nie są oni w stanie wyraźnie zrozumieć biblijnej prawdy.

Studiując duchowe cechy Babilonu skupimy się szczególnie na dwóch z nich. Pierwsza cecha Babilonu to poleganie na ludzkiej mądrości i ludzkich przywódcach zamiast na prawdzie objawionej przez Boga. Jezus powiedział: „Ja jestem droga i prawda, i żywot, nikt nie przychodzi do Ojca, tylko przeze mnie” (John 14,6). Jezus jest źródłem prawdy. Wszelkie nauki głoszone przez przywódców religijnych muszą zostać poddane surowemu testowi Słowa Bożego. Druga cecha Babilonu to fakt, iż stanowi on ośrodek wszelkiego bałwochwalstwa. W religii starożytnego Babilonu kult bożków odgrywał zasadniczą rolę. Jezus wzywa nas do oddawania czci Bogu w sposób bezpośredni, nigdy za pośrednictwem wizerunków, które rzekomo mają symbolizować Boga. W tym tygodniu zwrócimy także uwagę na Jezusa jako jedyną Głowę Jego Kościoła.

Część II: Komentarz

Ap 12,17, jeden z najważniejszych wersetów w naszym studium bieżącego tygodnia, mówi o „reszcie potomstwa” niewiasty czyli Kościoła. Koncepcja Bożej „reszty” wyraźnie występuje w *Piśmie Świętym*. Została rozwinięta już w *Starym Testamencie*. Trzy hebrajskie słowa są tłumaczone jako „reszta”. Każde z tych słów ma swój odcień znaczeniowy. Można je dosłownie przetłumaczyć jako „to co ucieka”, „ci którzy uciekają”, „to co pozostaje”, „pozostałość”, „być pozostawionym” i „pozostać”.

Rozważmy krótko kilka przykładów użycia tego słowa w *Starym Testamencie*. O rodzinie Józefa zachowanej pod jego opieką w Egipcie czytamy jako o „potomstwie” jego braci czyli dosłownie ich „reszcie”. Eliasz skarżył się Bogu, że pozostał tylko sam jeden z wiernych. Także w tym przypadku użyte zostało słowo „reszta”. Pan obiecał pozostawić wierną resztę w Babilonie, pamiętając o Bogu i oddając Mu cześć po wyzwoleniu z niewoli. Adwentystyczny komentarz biblijny tak opisuje starotestamentowe pojęcie reszty: „»Reszta« w czasach starotestamentowych składa się z kolejnych pokoleń Izraelitów, wybranego ludu Bożego. Raz po raz większość odstępuje od Boga, ale za każdym razem wierna »reszta« dziedziczy święte obietnice, przywileje i obowiązki przymierza zawartego pierwotnie z Abrahamem i potwierdzonego na Synaju. Ta »reszta« była formalnie wyznaczoną grupą, do której Bóg zamierzał posłać Mesjasza i przez którą zamierzał zewangelizować pogan. Nie składała się ona z rozproszonych osób, jakkolwiek byłyby wierne, ale tworzyła społeczność - widzialną Bożą organizację na Ziemi posiadającą misję zleconą przez Boga” („Additional Note on Chapter 12”, *Seventh-day Adventist Bible Commentary*, t. 7, s. 814).

Reszta w czasie końca opisana w *Apokalipsie* unika duchowego odstępstwa rozpowszechnionego w świecie, dochowuje wierności Bogu, nie idzie na kompromis w kwestii biblijnej prawdy i trzyma się Jezusa podczas ostatniego kryzysu na Ziemi. Według Ap 12,17 „zawrzał smok [szatan] gniewem na niewiastę [Kościół], i odszedł, aby podjąć walkę z resztą jej potomstwa, które strzeże przykazań Bożych i trwa przy świadectwie o Jezusie”. Jan wskazuje tu, że ostatni konflikt między Chrystusem a szatanem dotyczy lojalności wobec Chrystusa i posłuszeństwa Jego prawu. Ap 13 ukazuje narastanie tego konfliktu, obnażając szatańską strategię. Bestia z morza i bestia z ziemi łączą siły ze smokiem, by zniszczyć lud Boży. Ap 14 zawiera ostatnie Boże przesłanie w wielkim boju między dobrem a złem. Po raz kolejny przesłanie to kończy się wzmianką o wiernym Bożym ludzie ostatków przestrzegającym Boże przykazania (Ap 14,12).

Tajemniczy Babilon ujawniony

W przeciwieństwie do kobiety w bieli z Ap 12, symbolizującej prawdziwy Boży Kościół na Ziemi, Jan opisuje w Ap 17 kobietę ubraną w purpurę i szkarłat, dosiadającą szkarłatnej bestii. Kobieta ta, symbolizująca połączenie religii z państwem, ma tajemnicze imię wypisane na czole: „Wielki Babilon, matka wszetecznic i obrzydliwości ziemi”. „W czternastym rozdziale Księgi Apokalipsy za pierwszym aniołem pojawia się drugi, głoszący: »Upadł, upadł wielki Babilon, który napoił wszystkie narody winem szaleńczej rozpusty« (Ap 14,8). Termin »Babilon« został zaczerpnięty od słowa »Babel« i oznacza — zamieszanie. Został użyty w Biblii w celu oznaczenia różnych form fałszywej lub odstępczej religii. W siedemnastym rozdziale Księgi Apokalipsy Babilon jest symbolizowany przez kobietę — obraz, który wykorzystywany jest w Biblii jako symbol Kościoła; niewinna kobieta symbolizuje czysty Kościół, a kobieta rozpustna — Kościół odstępczy» (Ellen G. White, *Wielki bój*, wyd. 20, Warszawa 2019, s. 234).

W *Piśmie Świętym* Babilon jest symbolem sił uciskających lud Boży. Babilon jest ostoją fałszu i odstępstwa. Oznacza bunt przeciwko Bogu i nieposłuszeństwo Jego przykazaniom. Sąd Boga nad starotestamentowym Babilonem zapowiada Jego ostateczny sąd nad światem. Dla ludzi żyjących w czasie końca historia upadku Babilonu jest niezwykle pouczająca. Jak pamiętasz, Babilon zaatakował Judę i uprowadził wielu Izraelitów do niewoli - w tym młodego Daniela. Medowie i Persowie pod wodzą Cyrusa zdobyli Babilon i pozwolili judejskim wygnańcom wrócić do ich kraju oraz odbudować Jerozolimę i świątynię.

W czasie końca po raz kolejny lud Boży będzie uciskany i prześladowany przez religijną moc prześladowczą zwaną wielkim Babilonem (Ap 17,5). *Apokalipsa Jana* przepowiada okres społecznego chaosu, kryzysów politycznych, katastrof naturalnych i trudności ekonomicznych, po którym nastąpi powtórne przyjście Jezusa oraz Jego triumf nad prześladowczymi potęgami świata i wyzwolenie Jego ludu. Jezus będzie panował wiecznie. Utwierdzi na zawsze swoje panowanie we wszechświecie. W walce o tron to On odniesie ostateczne zwycięstwo. Jego lud przemierzy wraz z Nim wszechświat, by oddawać Mu cześć w niebiańskim Nowym Jeruzalem.

Porównanie dwóch kobiet z *Apokalipsy Jana*

- Czysta kobieta w Ap 12 jest ubrana w Słońce. Jest ozdobiona chwałą sprawiedliwości Chrystusa. Nieczysta kobieta w Ap 17 jest ubrana w purpurowe i szkarłatne szaty. Jej strój to fałsz i odstępca tradycja.
- Czysta kobieta ma koronę z dwunastu gwiazd. Przyświecają jej nauka i misja apostołów Chrystusa. Nieczysta kobieta ozdabia się złotem, drogimi kamieniami i perłami. Polega na swoim doczesnym bogactwie i zewnętrznych ozdobach, by przyciągać do siebie zwolenników.
- Czysta kobieta stoi na Księżycu. Czerpie swoją siłę z proroczego Słowa Bożego. Nieczysta kobieta dosiada szkarłatnej bestii. Swoją moc opiera na sile i władzy ziemskich potęg.

Boskie czy ludzkie przywództwo?

Kiedy król Nebukadnesar zasiadał na swoim królewskim tronie w świątyni, przemawiał jako bóg. Jego polecenia traktowano jako wolę bogów. Raz jeszcze w czasie końca dojdzie do władzy system religino-państwowy (duchowy Babilon), którego przywódca będzie sobie przypisywał prawo przemawiania w imieniu Boga. Jego autorytet zostanie postawiony ponad Słowem Bożym. Apostoł Paweł skutecznie demaskuje tego uzurpatora: „Przeciwnik, który wynosi się ponad wszystko, co się zwie Bogiem lub jest przedmiotem boskiej czci, a nawet zasiadzie w świątyni Bożej, podając się za Boga” (2 Tes 2,4). Przywódca duchowego Babilonu utrzymuje, że jego słowo ma autorytet większy niż Słowo Boże. Nikt nie pasuje lepiej do tego opisu niż instytucja papieństwa.

Babilon jako ośrodek bałwochwalstwa

Starożytny Babilon był ośrodkiem kultu wizerunków. Chrystus zaprasza nas, byśmy bezpośrednio zwracali się do Boga. Posługiwanie się wizerunkami w celach kultycznych ogranicza możliwość wpływania Ducha Świętego na umysł człowieka i utrudnia zrozumienie spraw o wiecznym znaczeniu. Wizerunkom często przypisuje się świętość i oddaje się im cześć, jaką należy oddawać wyłącznie Bogu. Nie potrzebujemy wizerunków, by przyjść do Jezusa w modlitwie. Jezus jest naszym Pośrednikiem, naszym prawdziwym Arcykapłanem.

Ponadto „Babilon” obejmuje także wszystkie odstępcze siły religijne, które w swoich wierzeniach i praktykach rozmiągają się ze Słowem Bożym.

Część III: Zastosowanie

Studium tego tygodnia to coś więcej niż teoretyczna dyskusja poświęcona tożsamości prawdziwego Kościoła Bożego i strategii szatana obliczonej na zniszczenie ludu Bożego. Uczestnicy studium powinni rozważyć co najmniej trzy praktyczne lekcje, które z niego wynikają:

1. Jezus i Jego Słowo to nasze jedyne zabezpieczenie w nadchodzącym kryzysie. Musimy być utwierdzeni w Jezusie i *Piśmie Świętym*. Jezus i Jego Słowo to nasza obrona, nasza ucieczka i nasze bezpieczeństwo w trudnym czasie, który jest przed nami. Zrozumienie tego faktu prowadzi do bardzo ważnych pytań: Czy jestem całkowicie poddany Chrystusowi? Jak mogę się o tym upewnić? Czy polegam na Nim w codziennych decyzjach? Jeśli nie,

to dlaczego nie? Czy myślę o tym, co w górze, a nie o tym, co na ziemi (Kol 3,1-2)? Co mogę zrobić, by właściwie ustawić moje priorytety?

2. Naszym zabezpieczeniem w nadchodzącym kryzysie jest napełnienie umysłu Słowem Bożym. W ostatecznym kryzysie „Falszyfikat będzie tak bardzo przypominał prawdę, że bez Pisma Świętego nie da się ich rozróżnić. Każda wypowiedź i każdy cud musi być testowany według świadectwa Biblii” (Ellen G. White, *Wielki bój*, wyd. 20, Warszawa 2019, s. 358). Musimy odpowiedzieć na ważne pytanie: „Czy codziennie napełniam umysł Słowem Bożym i gorliwie proszę o kierownictwo Ducha Świętego?”. W jaki sposób możesz codziennie spędzać więcej czasu ze Słowem Bożym? Jak dzielenie się z bliźnimi tym, czego uczysz się ze Słowa Bożego, pomaga ci wzmacniać twoje zrozumienie woli Bożej i twoje zaangażowanie w głębsze studiowanie Słowa Bożego?

3. Przygotowując się na nadchodzący kryzys musimy zrozumieć, że Babilon upadł, a Kościół Chrystusa ostatecznie zatriumfuje. Zakorzenieni w Chrystusie, mając umysł napełniony Jego Słowem, zwyciężymy jako Jego Kościół Ostatków. Jaką wspaniałą nadzieję daje ci ta pewność w świetle czekającej nas próby?